

Elev la liceul militar

Liceul militar se află amplasat aproape de calea ferată

Vaşcău-Sudrigiu-Drăgănești-Beiuș-București. Multe bucurii, dar mai multe întristări mi-au produs trenurile care treceau pe acolo. Bucurii, o dată la trei luni, când trenul mă ducea acasă și întristări, în fiecare zi, când îi auzeam zgomoul roților și șuieratul pătrunzător și știam că merge în Bihor și pe mine mă lasă în locurile acelea străine. În schimb, în liceul militar, condițiile de cazare, masă, echipamentul, învățătura, erau toate gratuite, iar nivelul de pregătire al profesorilor se considera a fi un model pedagogic. Liceul militar era, fără îndoială, printre cele mai bune dintre școlile României acelor vremuri. Iar asta chiar era o realitate! Cazarma liceului se întindea pe o suprafață de 5 ha și era compusă din 12 clădiri mari și impunătoare: comandament, săli de pregătire, dormitoare, cinematograful, sală de mese, sală de sport, laboratoare, etc. Condițiile erau mult mai bune decât cele pe care le-am avut eu acasă, la părinții mei, în satul meu, dar uneori mâncărurile mi se păreau a fi sarbede, îmi era dor de mâncărurile mamei, mai sărăcicioase dar mult mai gustoase. După cum sarbede mi se păreau a fi unele activități. Acolo mă asemănam cu un animal sălbatic, prins din pădurea lui și dus la grădina zoologică, unde condițiile de hrană, îngrijire și odihnă sunt mult mai bune, dar chinuitoare și toate îți fac viața foarte grea. Așa a fost și pentru mine, departe de casă, am avut de toate, dar mi-a lipsit esențialul: părinții, prietenii copilăriei, locul unde m-am născut, consătenii alături de care am copilărit, înțelepciunea bătrânilor din sat și, cel mai mult, graiul lor inegalabil.

În ciuda celor relatate, toți cei care am terminat liceul militar, păstrăm o nostalgie aparte vremurilor când îmbrăcam acea frumoasă uniformă. Asta pentru că eram tineri și aveam toată viața înaintea, iar greutățile erau mai ușor de suportat. Acea perioadă se poate asemăna cu nașterea la femei, o durere și un chin prin care trebuie să treci, ca să te bucuri, apoi, toată viața de rezultatul ei...

Uniforma de la liceul militar te maturiza repede și foarte mult. Când mergeam acasă, în vacanță, îmbrăcat în uniformă, mă opreau oamenii mai în vârstă din sat și-mi spuneau că au fost în război și-mi povesteau multe întâmplări din acea perioadă. Odată, un vecin, Melente Petri Buțului, fiind și el ofițer, mă cheamă să-mi arate ce decorație a obținut în cel de-al Doilea Război Mondial. Pe căput avea un afiș mare pe care scria: „Câine rău” și când am intrat în curte apare un cățeluș cât un pui de pisică, care nici nu știa bine să latre. „Da câinele ăla mare și rău, unde e?” -întreb eu. „N-am niciun câine mare. Pe ăsta l-am cumpărat pentru fata mea, Anica, fiindcă mi-a fost drag, și ca să nu calce cineva pe el când intră în curte, am scris pe căput „câine rău”, făcându-l să fie mai atent pe unde calcă.

- Să știi că-i la noi Florica Ioanii Buțului, nevasta fratelui meu, și-ar vre să vorbească ceva cu tine.- îmi zice vecinul.

- Bună ziua, salut eu când intru în casă, și după ce dau mâna cu toți, nană Florică îmi zice:

- Măi Sandru, de când ti-o văzut pruncu nostru, Traian, în hainele alea militare, ne-a spus, mie și lui tată-so, loane, că el numai la aviație vre să margă. Eu și tată-so nu pre am vre, că-l avem numai pe el, dar nici nu-l oprim. El învață bine și-i ascultător și ne-o zis că vre să margă la Academia Militară Tehnică, vre să se facă inginer de aviație. Ce zîci tu, Sandru? Nu-i periculos acolo?

- Nană Florică, nu-i periculos, acolo-i concurență mare, da' Traian va intra, fiindcă învață foarte bine. Lăsați-l să se ducă, așa voi avea și eu pe cineva pe acolo și împreună vom suporta mai ușor dorul de satul nostru! -îi răspund eu.

Spre bucuria mea, Traianul Buțului a intrat la Academie, a ajuns un renumit inginer militar de aviație în București și fiind vecini de mulți ani, de multe ori ne întâlnim și depănăm cu drag amintiri din copilărie, în graiul nostru bihorean. În sat erau mulți ofițeri, era satul cu cei mai mulți ofițeri din zona Beiușului. Cel mai mare în grad era Bota Aurel, care a trecut în rezervă cu gradul de general. Când venea acasă, aproape tot satul venea să-l vadă. „O vinit acasă Aurelu Ancii! Hai să mem să-l videm! Am auzit că-i domn mare acolo la București!”-vorbeau oamenii pe uliță, când se întâlneau. Totodată, la nivelul țării, Lazuri de Beiuș este comuna cu cei mai mulți notari: Popa Ioan, Gârba Cornel, Măduța Adina, toți în Oradea, și Măduța Viorel - în Ștei, acesta fiind recunoscut că aplică cele mai mici tarife notariale.

În prezent, în țară sunt trei licee militare: la Breaza, Câmpulung Moldovenesc și Alba Iulia și la toate, promovabilitatea la bacalaureat în 2011 și 2012 a fost de 98, 5%, adică din cele trei licee militare, doar patru elevi n-au luat bacalaureatul. Examenul s-a dat la liceele teoretice împreună cu elevii de la celelalte licee din localitățile respective, subiectele fiind aceleași. În aceiași ani, 2011 și 2012, promovabilitatea la nivelul țării a fost sub 50%.

Regulile la liceul militar erau ca la fotbal. Cine rămânea repetent, primea cartonașul roșu și era eliminat, pleca definitiv acasă. Pentru o corigență primei cartonaș galben, la două corigențe primei cartonaș roșu și iarăși erai eliminat, plecai acasă. În fiecare clasă, la sfârșitul anului erau 3-5 elevi care primeau cartonaș roșu. Locurile rămase libere se completau, prin examen de selecție, cu elevi de la liceele teoretice din țară. Și asta se explică în parte rezultatele foarte bune obținute la bacalaureat de către elevii liceelor militare.

VA URMA

Notă

Acest articol este fragment din cartea „Ultimul zbor cu soții Ceaușescu”, scrisă de cdor(r) Alexandru Popa, unul din piloții echipajului elicopterului care a transportat trupurile inerte ale soților Ceaușescu de la Târgoviște la București, în data de 25 Decembrie 1989, Ziua Sfântă de Crăciun. Cei interesați, pot afla informații despre această carte la numărul de telefon 0745.114.431.

cdor(r) Alexandru Popa